

Situació límit existencial de la nació catalana

written by Jaume Renyer | 17 de desembre de 2021

Article publicat el 15 de desembre al [bloc d'en Jaume Renyer](#).

Amb poques setmanes de diferència, dos cops d'envergadura del poder espanyol contra el poble català mitjançant els tribunals, la imposició del castellà a l'escola de Canet i la inhabilitació del diputat Pau Juvillà, queden sense resposta nacional catalana. Aqueixa inacció és un missatge que mostra als enemics que poden atacar la llengua i les institucions catalanes i no passa res atesa la nostra desmobilització com a país. Ni el Govern de la Generalitat, ni els partits parlamentaris que s'autodefineixen independentistes, com assenyala avui Vicent Partal a *Vilaweb*: [“Ningú no té al cap res viable per a enfrontar-se políticament avui mateix a l'ofensiva espanyola en defensa del parlament i els seus drets.”](#) On és Òmnium? On és la principal entitat a favor de la llengua del país, perduda en manifestacions alegres i festives que no porten enlloc?

La dinàmica de renúncies continuades d'ençà de l'octubre del 2017 ens han dut acceleradament a una situació límit existencial per a la llengua i la nació catalana que no tenen solució a curt termini perquè les causes d'aqueixa iniquitat venen de lluny. En el fons el que hi ha és una reticència a afrontar els termes reals del conflicte entre el nacionalisme espanyol, assenyalant-lo com l'element cohesionador dels sectors socials que exerceixen l'hegemonia política i econòmica, i el nacionalisme català, l'únic projecte capaç d'aplegar les reivindicacions de la majoria poblacional contradictòries amb les prioritats imposades per l'ordre establert. Des d'ERC, principalment, però també des de la CUP, s'ha contraposat absurdament independentisme i nacionalisme,

de forma que negant el segon s'ha acabat per banalitzar el primer.

Hom ha acabat amagant el lema "Espanya ens roba" per substituir-lo per un forçat "I Love Spain", tot plegat per no plantejar un procés real d'alliberament nacional contra un estat ocupant i subvertir les condicions de dominació política i espoliació econòmica internes a la societat catalana. Conseqüentment, no s'han bastit les estructures d'estat emergent (sindicals, municipals, empresarials, administratives, de seguretat) per substituir les que exerceixen l'opressió nacional sobre el poble català i s'ha fet creure que les autonòmiques (Mossos, TV3, Agència Tributària de Catalunya) podrien transformar-se sense problemes en les pròpies d'un estat català. I, en resum, tot el procés entre el 2011 i el 2017 ha estat una constant petició de negociació al govern espanyol sense la determinació unilateral d'assolir els propis objectius al marge que es produeixi o no. No hi ha hagut entre els dirigents la força moral i psicològica de confiar prioritàriament en les energies del propi poble al qual hom apel·la com a fonament i destinatari de la causa de la independència.

S'han fet passos en fals, com assumir el castellà com a llengua pròpia de Catalunya i cooficial en un eventual estat independent. Oriol Junqueras va ser el primer a proposar-ho l'octubre del 2012, però poc després també Artur Mas s'hi va mostrar d'acord i Òmnium Cultural va fer una solemne declaració a Santa Coloma de Gramenet en aqueix mateix sentit. Així, s'establí la conveniència de postergar la llengua pròpia i normalitzar cada vegada més l'ús de l'espanyol, fins al punt de creure's que la llengua catalana podria ser una nosa per al procés. Aquesta rebaixa del valor del català deu anys després té com a conseqüència el retrocés de l'ús social de la llengua, especialment greu entre el jovent, i la pèrdua del sentit d'identificador comunitari que sempre havia tingut. ERC, Òmnium, Junts, han acabat interioritzant el discurs del

bilingüisme i ara no hi ha capacitat de reacció. Assumint les cabòries del progressisme abstracte i pseudocosmopolita, s'ha promogut un discurs contra-identitari banalitzant la catalanitat i el sentiment de pertinença. Per què, doncs, un nouvingut ha d'aprendre la llengua si no hi ha una identitat col·lectiva en la qual integrar-se?

Per capgirar la tendència claudicant i fer front a l'amenaça existencial que el poder espanyol –l'institucional i el fàctic– està menant contra la catalanitat en tots els àmbits i arreu dels Països Catalans, cal en primer lloc prendre consciència d'aqueixa realitat i recuperar les nocions essencials que han estat abandonades per uns dirigents incompetents (Junqueras, Sánchez, Cuixart, entre els més destacats) que han causat el col·lapse del procés independentista. Cal tornar a recuperar els noms de cada cosa: la llengua, la identitat i el nacionalisme. Dissortadament, no hi ha reacció immediata a l'alçada de l'embat, els mateixos partits es neguen a canviar de dirigents, i el temps corre en contra nostra. I l'enemic és cruel. L'única actitud responsable és resistir personalment i col·lectivament mentre no recomponem les forces disponibles per a sostenir el conflicte que ens és imposat. Altrament, el resultat de la passivitat actual és la nostra extinció com a poble.

Post Scriptum, 16 de desembre del 2021.

Hi ha dues opinions, abans-d'ahir, que complementen el contingut d'aqueix apunt: [“Diguem prou, collons!”](#): Joan-Lluís Lluís demana una actitud combativa en defensa de la llengua a *Vilaweb*, i la de Víctor Alexandre, al *Món*: [“Un poble que no defensa la seva llengua, no se la mereix.”](#)